

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 129/21
22.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Витошевић, председника већа, Јасминке Бакић и Предрага Васића, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Владимир Тодорић, адвокат из Београда, ул. Сазонова бр. 32, против туженог-противтужиоца ЈП ЕПС Београд, Београд, ул. Балканска бр. 13 ради накнаде штете, по тужби и ради дуга по противтужби, одлучујући о жалби туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1. бр. 4140/19 од 30.06.2020. године, у седници већа одржаној 22. априла 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог-противтужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1. бр. 4140/19 од 30.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1. бр. 4140/19 од 30.06.2020. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да јој, због мање исплаћене отпремнине због одласка у пензију, исплати износ од 56.923,00 динара, са законском затезном каматом почев од 20.01.2017. године, до коначне исплате. Ставом другим одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог-противтужиоца којим је тражио да му тужилца на име дуга исплати износ од 56.923,00 динара, са затезном каматом почев од 26.12.2016. године, до коначне исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 27.854,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је из свих законом предвиђених разлога, са предлогом као у жалби.

Тужилца је доставила одговор на жалбу, са предлогом као у истом.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник Републике Србије” бр. 72/11...55/14), Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, је оценио да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује жалбом.

Према чињеничном стању у поступку доношења побијане пресуде, тужила је била у радном односу код туженог до 26.12.2016. године, када јој је споразумно престао радни однос уз исплату стимулативне накнаде дана 20.01.2017. године. Тужили је на основу Одлуке туженог о бескаматном зајму запосленима у РБ "Колубара" д.о.о. Лазаревац од 12.3.2014. године, на име одобреног зајма исплаћен износ од 56.923.00 динара, док је Протоколом о исплати запосленима у ЕПС-у, бр. 816/6-14 од 11.03.2014. године, одређено да је свом запосленима у у ЕПС-у одобрен бескаматни зајам с тим да ће начин, услови и рокови враћања зајма бити накнадо уговорени споразумом између туженог и репрезентативног синдиката Из Изјаве тужиле од 14.3.2014. године, утврђено је да је на основу члана 123 Закона о раду, тужила сагласна да у случају престанка радног односа надлежна служба обрачуна зараде, изврши обуставу неотплаћеног износа зајма од њене зараде, накнаде зараде и других примања. Споразумом о враћању зајма од 29.12.2014. године, који је закључен између ЈП ЕПС и Синдиката радника Електропривреде Србије, предвиђено је да се зајам који је исплаћен запосленима у ЕПС-у, у марту 2014. године, неће враћати у 2015. години, те да ће директор ЈП ЕПС и председник Синдиката радника Електропривреде Србије утврдити почетак отплате зајма, рокове враћања зајма, број рата као и појединачни износ рате за отплату зајма. Одлуком о отпису потраживања по основу зајма запосленима у ЈП ЕПС и зависним привредним друштвима ЈП ЕПС од 10.04.2017. године, донетој од стране надзорног одбора туженог, отписано је потраживање туженог према запосленима у бившим зависним друштвима за производњу енергије и производњу угља, као и дистрибуцију електричне енергије и управљање дистрибутивним системом која су статусном променом од 01.07.2015. године, односно 04.01.2016. године, припојени туженом, по основу зајма. Решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала за град Београд од 06.12.2017. године, тужили је утврђено право на превремену старосну пензију почев од 27.12.2016. године. Тужили је исплаћен износ од 56.923,00 динара, на име зајма, који није вратила до престанка радног односа, при чему је тај износ обустављен од укупног износа нето стимулативне накнаде. Одлуком од 10.04.2017. године, отписано је потраживање зајма запосленима у ЈП ЕПС и зависним привредним друштвима ЈП ЕПС према којој се запосленима у ЈП Електропривреда Србија као послодавцу, односно послодавцу следбенику у бившим зависним друштвима за производњу енергије и производњу угља, као и дистрибуцију електричне енергије и управљање дистрибутивним системом која су припојена ЈП ЕПС статусном променом од 01.07.2015. године, односно од 04.01.2016. године, отписује дуг по основу зајма који је одобрен у циљу побољшања материјалног положаја запослених.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је тужени незаконито извршио обуставу износа од 56.923,00 динара, од стимулативне накнаде - отпремнине тужиле, те применом прописа из члана 105 став 3, 119 став 1 тачка 1 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр.24/05...75/14), члана 123 став 1 истог закона, члана 103 став 1, 210 став 1 и 214 Закона о облигационим односима, члана 60 став 4 Устава Републике Србије, усвојио тужбени захтев тужиле у целисти, док је

одбио као неоснован противтужбени захтев туженог и одлучио као у изреци ожалбене пресуде.

Доносећи ожалбену пресуду, првостепени суд је правилно применио материјално право - правила из цитираних чланова Закона о раду, Закона о облигационим односима, те правила из члана 60 став 4 Устава Републике Србије, а за своју одлуку дао је разлоге које у битном прихвата и овај суд.

Одредбом члана 60 став 4 Устава Републике Србије је, поред осталог, утврђено да се нико не може одрећи права на правну заштиту за случај престанка радног односа.

Одредбом члана 210 став 1 Закона о облигационим односима, је прописано да када је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће да накнади вредност постигнутих користи.

Према правилима из члана 123 став 1 Закона о раду (“Службени гласник РС” број 24/05...75/14) послодавац може новчано потраживање према запосленом наплатити обустављањем од његове зараде, само на основу правоснажне одлуке суда у случајевима утврђеним законом или уз пристанак запосленог.

Отпремнина, коју је послодавац у смислу правила из члана 119 став 1 тачка 1 истог закона дужан да исплати запосленом при одласку у пензију, спада у примања из радног односа која се према изричитим правилима из члана 105 став 3 истог закона не сматрају зарадом. Исказ да је запослени дужан да неотплаћени зајам врати послодавцу при престанку радног односа, садржан у назначеној одлуци о бескалатном зајму, може бити основ за обустављање од његове зараде новчаног потраживања послодавца, али не и основ за обуставу исплате отпремнине.

Осим тога, према опште обавезујућем правном схватању Уставног суда исказаног у одлуци Уж.бр. 177/2007 од 04.06.2009. године Уж.бр. 798/2009 од 17.11.2011. године и Уж.бр. 5107/2010 од 20.11.2013. године, донетим по уставним жалбама других лица у истоврсној чињеничној и правној ситуацији, исплата отпремнине представља један од законом утврђених облика правне заштите запослених у случају престанка радног односа, који се у смислу члана 60 став 4 Устава нико не може одрећи.

Правилно је првостепени суд оценио да је у конкретном случају, тужени као послодавац без правног основа задржао део износа стимулативне накнаде која припада тужиљи у износу од 56.923,00 динара, и да је истој тај износ дужан да врати са каматом почев од 20.01.2017. године, као дана исплате неосновано умањеног износа стимулативне накнаде због престанка радног односа, с обзиром да је тужени знао односно морао је знати да је део стимулативне накнаде, која припада тужиљи, задржао противно принудним прописима и јавном поретку, и да се због тога сматра несавесним стицаоцем у смислу одредбе члана 214 Закона о облигационим односима.

Такође, код чињенице да је одлуком туженог од 10.04.2017. године, тужени извршио отпуст дуга по основу зајма свим запосленима који су примили средства по том основу, иста одлука се има применити и на овде тужиљу, без обзира на чињеницу што је истој радни однос код туженог престао пре доношења наведене одлуке, и да би другачије тумачење околности овог случаја представљало дискриминацију тужиље као запослене у погледу права по основу рада.

Из наведених разлога је првостепена пресуда оцењена као правилна и на закону заснована, како у односу на досуђено главно потраживање, тако и у односу на законску затезну камату као акцесорно потраживање, на које тужиља има право у складу са чланом 277 и 324 Закона о облигационим односима, у вези правила из члана 186 Закона о раду, при чему је правилно одбијен као неоснован противтужбени захтев туженог за исплату од стране тужиље новчаних средстава по основу зајма.

Без утицаја на доношење другачије одлуке су наводи жалбе туженог којима се оспорава примена материјалног права и износи другачије правно становиште.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, имајући у виду да је иста донета правилном применом одредби члана 153 и 154 Закона о парничном поступку, а за своју одлуку је првостепени суд дао довољне и јасне разлоге, које прихвата и овај суд.

Како писање одговора на жалбу не представља потребан трошак за вођење парнице у смислу члана 154 ЗПП-а, то је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка за састав жалбе од стране адвоката, одбијен.

На основу изложеног и применом одредби члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11..55/14), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Снежана Витошевић, с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**